Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (desátého senátu)

21. září 2016 *

„Kasační opravný prostředek — Fond soudržnosti — Snížení finanční pomoci — Postup přijímání rozhodnutí Evropskou komisí — Existence lhůty — Nedodržení stanovené lhůty — Důsledky“

Ve věci C-140/15 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 24. března 2015,

Evropská komise, zastoupená S. Pardo Quintillán a D. Recchia, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

další účastník řízení:

Španělské království, zastoupené A. Rubio Gonzálezem, jako zmocněncem,

žalobce v prvním stupni,

podporované

Nizozemským královstvím, zastoupeným B. Koopman a M. Bulterman, jako zmocněnkyněmi,

vedlejším účastníkem v řízení o opravném prostředku,

SOUDNÍ DVŮR (desátý senát),

ve složení F. Biltgen (zpravodaj), předseda senátu, A. Borg Barthet a M. Berger, soudci,

generální advokát: M. Wathelet,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

* Jednací jazyk: španělština.

Rozsudek

1 Evropská komise se kasačním opravným prostředkem domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 20. ledna 2015, Španělsko v. Komise (T-111/12, nezveřejněný, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2015:28), kterým zrušil rozhodnutí Komise C (2011) 9990 ze dne 22. prosince 2011, kterým se snižuje finanční podpora z Fondu soudržnosti původně přidělená projektům „Nakládání s odpady v autonomní oblasti Extremadura – 2001“ (CCI č. 2001.ES.16.C.PE.043); „Odvod odpadních vod a dodávky vody v povodí řeky Douro – 2001“ (CCI č. 2000.ES.16.C.PE.070); „Nakládání s odpady v autonomní oblasti Valencie – 2011 – Skupina II“ (CCI č. 2001.ES.16.C.PE.026) a „Odvod a čištění odpadních vod v oblasti Bierzo Bajo“ (CCI č. 2000.ES.16.C.PE.036) (dále jen „sporné rozhodnutí“).

I – Právní rámec

2 Článek 2 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 1164/94 ze dne 16. května 1994 o zřízení Fondu soudržnosti (Úř. věst. 1994, L 130, s. 1; Zvl. vyd. 14/01, s. 9), ve znění nařízení Rady (ES) č. 1264/1999 ze dne 21. června 1999 (Úř. věst. 1999, L 161, s. 57; Zvl. vyd. 14/01, s. 73) a nařízení Rady (ES) č. 1265/1999 ze dne 21. června 1999 (Úř. věst. 1999, L 161, s. 62; Zvl. vyd. 14/01, s. 78) (dále jen „nařízení č. 1164/94 ve znění pozdějších změn“) stanoví:

„Fond poskytuje finanční příspěvky na projekty, které přispívají k dosahování cílů stanovených ve Smlouvě o Evropské unii pro oblast životního prostředí a transevropských dopravních infrastrukturních sítí v členských státech s hrubým národním produktem (HNP) na obyvatele, měřeným paritou kupní síly, nižším než 90 % průměru Společenství, které uskutečňují program pro splnění podmínek hospodářské konvergence stanovených v článku [126 SFEU].“

3 Článek 8 odst. 1 nařízení č. 1164/94 ve znění pozdějších změn stanoví:

„Projekty financované z fondu musí být v souladu s ustanoveními Smluv, s právními akty přijatými na jejich základě a s politikami Společenství, včetně politik týkajících se ochrany životního prostředí, dopravy, transevropských sítí, hospodářské soutěže a zadávání veřejných zakázek.“

4 Článek 12 nařízení ve znění pozdějších změn č. 1164/94 zní:

„1. Aniž je dotčena odpovědnost Komise za plnění souhrnného rozpočtu Společenství, odpovídají za finanční kontrolu projektů v první řadě členské státy. Mezi opatření, která k tomuto účelu přijmou, patří:

[...]

c) zajištění, že projekty jsou řízeny podle všech použitelných pravidel Společenství a že prostředky, které dostávají k dispozici, jsou využívány podle zásad řádného finančního řízení;

[...]“

5 Příloha II nařízení č. 1164/94 ve znění pozdějších změn upravující „Prováděcí ustanovení“ obsahuje článek H, nadepsaný „Finanční opravy“, který stanoví:

„1. Jestliže po dokončení nezbytných ověření dojde Komise k závěru, že

a) provádění projektu neopravňuje k celé pomoci poskytnuté na projekt ani její části, včetně toho, že nebyla splněna některá z podmínek rozhodnutí o poskytnutí pomoci, a zejména v případě významné změny ovlivňující povahu a podmínky provádění projektu, pro niž nebyla Komise požádána o souhlas, nebo

b) v souvislosti s pomocí z fondu vznikla nesrovnalost a dotyčný členský stát neučinil potřebná opatření k její nápravě,

pozastaví Komise pomoc na projektu, o nějž se jedná, a s uvedením důvodů vyzve členský stát, aby se v určité lhůtě vyjádřil.

Jestliže členský stát vznese námitky proti připomínkám Komise, pozve jej Komise ke konzultaci [slyšení], při které obě strany vyvinou úsilí k dosažení dohody o připomínkách a závěrech, které z nich plynou.

2. Pokud není po uplynutí lhůty stanovené Komisí dosaženo dohody, rozhodne Komise do tří měsíců, s ohledem na všechny připomínky členského státu, že

[...]

b) provede požadované finanční opravy a zruší celou pomoc poskytnutou na dotyčný projekt nebo její část.

Při těchto rozhodnutích je nezbytné dodržovat zásadu proporcionality. Komise bere při rozhodování o výši nápravy v úvahu druh nesrovnalosti nebo změny a rozsah potenciálních finančních důsledků zjištěných nedostatků v systémech řízení nebo kontroly. Veškerá snížení nebo zrušení pomoci vedou k navrácení vyplacených částek.

[...]

4. Komise stanoví podrobná pravidla k provedení odstavců 1 až 3 a uvědomí o nich členské státy a Evropský parlament.“

6 Článek 18 nařízení Komise (ES) č. 1386/2002 ze dne 29. července 2002, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 1164/94, pokud jde o řídicí a kontrolní systémy pro pomoc poskytovanou z Fondu soudržnosti a o postup provádění finančních oprav (Úř. věst. 2002, L 201, s. 5; Zvl. vyd. 14/01, s. 162) zní:

„1. Lhůta, v níž může dotyčný členský stát odpovědět na žádost podle čl. H odst. 1 prvního pododstavce přílohy II nařízení (ES) č. 1164/94 a poskytnout své vyjádření, činí dva měsíce, s výjimkou řádně odůvodněných případů, kdy může Komise stanovit delší lhůtu.

2. Jestliže Komise navrhuje finanční opravu na základě extrapolace nebo paušální sazby, musí členský stát dostat příležitost dokázat na základě přezkoumání dotyčné dokumentace, že byl skutečný rozsah nesrovnalosti menší, než vyhodnotila Komise. Po dohodě s Komisí může členský stát omezit rozsah tohoto přezkoumání na vhodnou část nebo vzorek dotyčné dokumentace.

S výjimkou řádně odůvodněných případů nesmí doba vymezená pro takové přezkoumání překročit další dva měsíce od uplynutí lhůty dvou měsíců uvedené v odstavci 1. Výsledky přezkoumání se posuzují způsobem popsaným v čl. H odst. 1 druhém pododstavci přílohy II nařízení (ES) č. 1164/94. Komise musí brát v úvahu veškerý důkazní materiál předložený členským státem ve stanovené lhůtě.

3. Jestliže členský stát vznese námitky proti připomínkám Komise a koná se slyšení ve smyslu čl. H odst. 1 druhého pododstavce přílohy II nařízení (ES) č. 1164/94, běží ode dne slyšení lhůta tří měsíců, ve které může Komise přijmout rozhodnutí podle čl. H odst. 2 přílohy II uvedeného nařízení.“

7 Znění čl. H odst. 2 přílohy II nařízení č. 1164/94 ve znění pozdějších změn se liší podle jazykových verzí tohoto ustanovení. Z francouzské jazykové verze tohoto ustanovení, podle kterého Komise při neexistenci dohody mezi stranami rozhodne „ve lhůtě tří měsíců“, totiž vyplývá, že se v něm uvedená lhůta tří měsíců pojí k přijetí rozhodnutí o finančních opravách. Naproti tomu v jiných jazykových verzích téhož ustanovení se tato lhůta tří měsíců pojí k neexistenci dohody mezi stranami.

8 Z článku 18 odst. 3 nařízení č. 1386/2002, který výslovně odkazuje na čl. H odst. 2 přílohy II nařízení č. 1164/94 ve znění pozdějších změn, vyplývá, že Komise na základě tohoto čl. H odst. 2 disponuje lhůtou tří měsíců, ve které může přijmout rozhodnutí o finanční opravě, a tato lhůta běží ode dne slyšení. Ze všech jazykových verzí tohoto čl. 18 odst. 3 vyplývá, že nevykazují žádné rozdíly ve znění tohoto ustanovení.

9 Pozměněné nařízení č. 1164/94 bylo použitelné v letech 2000 až 2006. Pokud jde o nařízení č. 1386/2002, podle článku 1 se použije na projekty, které byly poprvé schváleny po 1. lednu 2000.

10 Podle čl. 16 bodu 1 nařízení č. 1164/94 ve znění pozdějších změn mělo být toto nařízení přezkoumáno nejpozději do 31. prosince 2006.

11 Nařízení č. 1164/94 bylo zrušeno nařízením Rady (ES) č. 1084/2006 ze dne 11. července 2006 o Fondu soudržnosti a o zrušení nařízení č. 1164/94 (Úř. věst. 2006, L 210, s. 79).

12 Článek 5 nařízení č. 1084/2006 stanoví, že „tímto nařízením není dotčeno pokračování ani změny, včetně úplného nebo částečného zrušení, projektů nebo dalších forem pomoci, jež schválila Komise na základě nařízení (ES) č. 1164/94, které se tudíž na tuto pomoc nebo projekty následně vztahuje až do jejich ukončení“.

13 V souladu s článkem 6 nařízení č. 1084/2006 bylo nařízení č. 1164/94 zrušeno, „aniž jsou dotčena ustanovení čl. 105 odst. 1 nařízení [Rady] (ES) č. 1083/2006 [ze dne 11. července 2006 o obecných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu a Fondu soudržnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1260/1999 (Úř. věst. 2006, L 210, s. 25),] a článku 5 tohoto nařízení“.

14 Článek 100 nařízení č. 1083/2006, nadepsaný „Řízení“, stanoví:

„1. Před přijetím rozhodnutí o finanční opravě zahájí Komise řízení oznámením svých předběžných závěrů členskému státu spolu s výzvou, aby členský stát do dvou měsíců předložil své připomínky.

Navrhuje-li Komise finanční opravu na základě extrapolace nebo paušální sazbou, dostane členský stát příležitost prokázat přezkoumáním příslušné dokumentace, že skutečný rozsah nesrovnalosti je menší, než jak byl posouzen Komisí. Po dohodě s Komisí může členský stát omezit rozsah tohoto přezkumu na vhodnou část nebo vzorek příslušné dokumentace. S výjimkou řádně odůvodněných případů nepřesáhne doba vymezená pro tento přezkum další dva měsíce od uplynutí dvouměsíční lhůty uvedené v prvním pododstavci.

2. Komise zohlední veškeré důkazy předložené členským státem ve lhůtách uvedených v odstavci 1.

3. Pokud členský stát nepřijme předběžné závěry Komise, pozve jej Komise k jednání, při kterém obě strany v rámci spolupráce založené na partnerství vynaloží úsilí k dosažení dohody ohledně připomínek a z nich vyvozených závěrů.

4. V případě dohody může členský stát dotyčné finanční prostředky Společenství znovu použít v souladu s čl. 98 odst. 2 druhým pododstavcem.

5. Není-li dohody dosaženo, přijme Komise rozhodnutí o finanční opravě do šesti měsíců ode dne slyšení, přičemž vezme v úvahu veškeré informace a připomínky předložené v průběhu řízení. Pokud se slyšení neuskuteční, začíná šestiměsíční lhůta běžet dva měsíce po dni, kdy Komise odeslala pozvánku.“

15 Článek 105 nařízení č. 1083/2006, nazvaný „Přechodná ustanovení“, stanoví:

„1. Tímto nařízením není dotčeno pokračování ani změny, včetně úplného nebo částečného zrušení, pomoci spolufinancované strukturálními fondy nebo projektu spolufinancovaného z Fondu soudržnosti, které schválila Komise na základě nařízení (EHS) č. 2052/88 [...], (EHS) č. 4253/88 [...],[...] č. 1164/94 [...] a (ES) č. 1260/1999 nebo jakéhokoli jiného právního předpisu, který se na takovou pomoc vztahuje dne 31. prosince 2006, a který se tudíž na tuto pomoc nebo projekty následně vztahuje až do jejich ukončení.

2. Při rozhodování o operačních programech Komise přihlíží ke každé pomoci spolufinancované strukturálními fondy nebo každému projektu spolufinancovanému z Fondu soudržnosti, jež Rada nebo Komise schválila před vstupem tohoto nařízení v platnost a které mají finanční vliv v období, v němž jsou tyto operační programy prováděny.

3. Odchylně od čl. 31 odst. 2, čl. 32 odst. 4 a čl. 37 odst. 1 nařízení (ES) č. 1260/1999 zruší Komise automaticky závazky k dílčím částkám na pomoc spolufinancovanou [z Evropského fondu pro regionální rozvoj (EFRR)] nebo [z Evropského sociálního fondu (ESF)], schválené Komisí mezi 1. lednem 2000 a 31. prosincem 2006, k nimž nebyl Komisi nejpozději patnáct měsíců od posledního dne způsobilosti výdajů stanoveného v rozhodnutí o poskytnutí příspěvku z fondů zaslán certifikovaný výkaz skutečně uhrazených výdajů, závěrečná zpráva o provádění a prohlášení uvedené v čl. 38 odst. 1 písm. f) uvedeného nařízení, nejpozději šest měsíců po uplynutí uvedené lhůty, přičemž vzniká povinnost neoprávněně vyplacené částky vrátit.

K částkám na operace nebo programy, které byly pozastaveny z důvodů soudních řízení nebo řízení o správním opravném prostředku s odkladným účinkem, se při výpočtu výše částky, která se automaticky zruší, nepřihlíží.“

16 Článek 108 nařízení č. 1083/2006, nadepsaný „Vstup v platnost“, v prvním a druhém pododstavci stanoví:

„Toto nařízení vstupuje v platnost prvním dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Články 1 až 16, 25 až 28, 32 až 40, 47 až 49, 52 až 54, 56, 58 až 62, 69 až 74, 103 až 105 a 108 se použijí ode dne vstupu tohoto nařízení v platnost, a to pouze pro programy na období let 2007–2013. Ostatní články se použijí ode dne 1. ledna 2007.“

17 Nařízení č. 1083/2006 bylo zrušeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1303/2013 ze dne 17. prosince 2013 o společných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti, Evropském zemědělském fondu pro rozvoj venkova a Evropském námořním a rybářském fondu, o obecných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti a Evropském námořním a rybářském fondu a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 (Úř. věst. 2013, L 347, s. 320; a oprava Úř. věst. 2016, L 200, s. 140).

18 Článek 145 nařízení č. 1303/2013 stanoví:

„1. Před přijetím rozhodnutí o finanční opravě zahájí Komise řízení oznámením předběžných závěrů svého šetření členskému státu spolu s výzvou, aby členský stát do dvou měsíců předložil své připomínky.

2. Navrhuje-li Komise finanční opravu na základě extrapolace nebo paušální sazby, dostane členský stát příležitost prokázat přezkoumáním příslušné dokumentace, že skutečný rozsah nesrovnalosti je menší, než jak byl posouzen Komisí. Po dohodě s Komisí může členský stát omezit rozsah tohoto přezkumu na vhodnou část nebo vzorek příslušné dokumentace. S výjimkou řádně odůvodněných případů nesmí doba povolená pro takové přezkoumání překročit další dva měsíce od uplynutí lhůty dvou měsíců uvedené v odstavci 1.

3. Komise zohlední veškeré důkazy předložené členským státem ve lhůtách uvedených v odstavcích 1 a 2.

4. Nepřijme-li členský stát předběžné závěry Komise, pozve ho Komise na slyšení, aby se zaručilo, že jsou k vyvození závěru Komise ohledně uplatnění finanční opravy k dispozici všechny důležité informace a zjištění.

5. V případě dohody, aniž je dotčen odstavec 6 tohoto článku může členský stát opětovně použít příslušné fondy nebo [Evropský námořní a rybářský fond (ENRF)] v souladu s čl. 143 odst. 3.

6. V zájmu uplatnění finančních oprav přijme Komise prostřednictvím prováděcích aktů rozhodnutí do šesti měsíců ode dne slyšení nebo ode dne obdržení dalších informací, pokud členský stát souhlasil s tím, že tyto dodatečné informace po slyšení předloží. Komise vezme v úvahu veškeré informace a připomínky předložené v průběhu řízení. Pokud se slyšení neuskuteční, začíná šestiměsíční lhůta běžet dva měsíce po dni, kdy Komise odeslala pozvánku ke slyšení.

7. Zjistí-li Komise při vykonávání svých funkcí podle článku 75 nebo Evropský účetní dvůr nesrovnalosti dokládající závažné nedostatky v účinném fungování systémů řízení a kontroly, sníží výsledná finanční oprava podporu z fondů nebo ENRF na daný operační fond.

První pododstavec se nepoužije v případě závažných nedostatků v účinném fungování systémů kontroly a řízení, které byly před jejich zjištěním ze strany Komise nebo Evropského účetního dvora:

a) zjištěny v prohlášení řídícího subjektu, výroční kontrolní zprávě nebo výroku auditora předložených Komisi v souladu s čl. 59 odst. 5 finančního nařízení nebo v jiných zprávách o auditu auditního orgánu předložených Komisi a pokud byla přijata příslušná opatření; nebo

b) předmětem náležitých nápravných opatření [ze strany] členského státu.

Posouzení závažných nedostatků v účinném fungování systémů řízení a kontroly vychází z platných právních předpisů v době, kdy byly předloženy příslušná prohlášení řídících subjektů, výroční kontrolní zprávy a výroky auditora.

Komise při rozhodování o finanční opravě:

a) dodržuje zásadu proporcionality tím, že zohlední povahu a rozsah závažných nedostatků v účinném fungování systémů řízení a kontroly a jejich finanční důsledky pro rozpočet Unie;

b) pro účely použití paušální sazby nebo opravy extrapolací vyloučí výdaje, u nichž nesrovnalosti odhalil již členský stát a které byly předmětem úpravy v účetní uzávěrce v souladu s čl. 139 odst. 10, jakož i výdaje podléhající probíhajícímu posuzování jejich zákonnosti a správnosti podle čl. 137 odst. 2;

c) zohlední paušální sazbu nebo opravy extrapolací použité na výdaje ze strany členského státu z důvodu jiných závažných nedostatků, které členský stát odhalil při určování zbytkového rizika pro rozpočet Unie.

8. Zvláštní pravidla pro ENRF mohou stanovit doplňková procesní pravidla pro finanční opravy podle čl. 144 odst. 7.“

19 Podle čl. 154 odst. 2 nařízení č. 1303/2013 je článek 145 tohoto nařízení použitelný s účinností od 1. ledna 2014.

II – Skutečnosti předcházející sporu a sporné rozhodnutí

20 Skutečnosti předcházející sporu jsou obsaženy v bodech 1 až 9 napadeného rozsudku a lze je shrnout následovně.

21 Rozhodnutími C (2000) 4331, ze dne 29. prosince 2000, C (2001) 3609 a C (2001) 4047, ze dne 18. prosince 2001, (2002) 759, ze dne 19. dubna 2002, Komise schválila finanční pomoc z Fondu soudržnosti pro čtyři projekty zahájené Španělským královstvím.

22 Jedná se o následující projekty:

— „[na]akládání s odpady v autonomní oblasti Extremadura – 2001“ (CCI č. 2001.ES.16.C.PE.043) (dále jen „první projekt“);

— „[o]dvod odpadních vod a dodávky vody v povodí řeky Douro – 2001“ (CCI č. 2000.ES.16.C.PE.070) (dále jen „druhý projekt“);

— „[n]akládání s odpady v autonomní oblasti Valencie – 2011 – Skupina II“ (CCI č. 2001.ES.16.C.PE.026) (dále jen „třetí projekt“), a;

— „[O]dvod a čištění odpadních vod v oblasti Bierzo Bajo“ (CCI č. 2000.ES.16.C.PE.036) (dále jen „čtvrtý projekt“).

23 Poté, co Komise obdržela od španělských orgánů prohlášení o ukončení každého z projektů, zaslala jim dopisy ze dne 9. března 2009, a 26 března, 12. května a 30. června 2010 návrhy na ukončení, které obsahovaly u každého případu finanční opravu z důvodu existence nesrovnalostí.

24 Španělské orgány vyjádřily Komisi nesouhlas s návrhy na ukončení a zaslaly jí doplňující informace, Komise je pozvala ke slyšení, které se konalo ve dnech 22. 23. listopadu 2010.

25 Vzhledem k tomu, že toto slyšení neumožnilo stranám dosáhnout dohody o všech uvedených otázkách, zaslaly španělské orgány Komisi nové informace dopisy ze dne 23. prosince 2010 a 25. března 2011.

26 Komise přijala sporné rozhodnutí dne 22. prosince 2011.

27 V tomto rozhodnutí Komise nejprve uvádí, že odhalila nesrovnalosti unijní právní úpravy a vnitrostátní právní úpravy v oblasti veřejných zakázek a právní úpravy týkající se způsobilosti výdajů v rámci projektů spolufinancovaných Fondem soudržnosti.

28 Dále Komise uvedla nesrovnalosti, které zjistila. Mezi ně patří:

— v případě smluv týkajících se prvního projektu, informace o tom, že byla použita zadávací kritéria neslučitelná s ustanovením vnitrostátního španělského práva o zadávání veřejných zakázek;

— v případě smluv týkajících se druhého projektu, informace o tom, že byly odsouhlaseny výdaje z daně z přidané hodnoty, ačkoli tyto výdaje byly vratné a v důsledku nezpůsobilé podle článku 11 nařízení Komise (ES) č. 16/2003, ze dne 6. ledna 2003, kterým se stanoví zvláštní prováděcí pravidla k nařízení č. 1164/94, pokud jde o způsobilost výdajů souvisejících s opatřeními spolufinancovanými Fondem soudržnosti (Úř. věst. 2003, L 2, s. 7);

— v případě smluv týkajících se třetího projektu, informace o tom, že bylo použito jednací řízení bez uveřejnění v rozporu s čl. 7 odst. 3 písm. d) směrnice Rady 93/37/EHS ze dne 14. června 1993 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce (Úř. věst. L 199, s. 54; Zvl. vyd. 06/02, s. 166), a článkem 11 odst. 3 písm. e) směrnice Rady 92/50/EHS ze dne 18. června 1992 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na služby (Úř. věst. 1992, L 209, s. 1), a;

— v případě smluv týkajících se čtvrtého projektu, informace o tom, že bylo použito jednací řízení bez uveřejnění v rozporu s čl. 7 odst. 3 písm. d) směrnice Rady 93/37 a čl. 11 odst. 3 písm. e) směrnice 92/50.

29 Vzhledem k těmto nesrovnalostem byla sporným rozhodnutím snížena finanční pomoc přiznaná z Fondu soudržnosti v následující výši:

— 209 049,7 eura v případě prvního projektu;

— 218 882,98 eura v případě druhého projektu;

— 7 757 675,20 eura v případě třetího projektu a

— 1 005 053,93 eura v případě čtvrtého projektu.

III – Žaloba k Tribunálu a napadený rozsudek

30 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 7. března 2012 podalo Španělské království žalobu znějící na zrušení sporného rozhodnutí.

31 Na podporu žaloby vzneslo tři žalobní důvody vycházející z porušení čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1386/2002, z porušení článku H přílohy II nařízení 1164/94 ve znění pozdějších změn a z nedodržení zásady ochrany legitimního očekávání.

32 Tribunál sporné rozhodnutí napadeným rozsudkem zrušil.

33 V této souvislosti Tribunál v bodě 22 napadeného rozsudku zaprvé připomněl, že Soudní dvůr již rozhodl, že ze systematického výkladu relevantního nařízení přijatého Komisí vyplývá, že rozhodnutí o finanční opravě v rámci Fondu soudržnosti od roku 2000 podléhalo dodržení určité lhůty, jejíž délka se lišila v závislosti na použitelných ustanoveních (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, body 76, 82, 83, 93 a 94, a ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, body 76, 82, 83, 93 a 94).

34 Dále v bodech 23 až 25 napadeného rozsudku Tribunál uvedl, že na základě čl. H odst. 2 přílohy II nařízení č. 1164/94 ve znění pozdějších změn ve spojení s čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1386/2002 činí délka lhůty, ve které Komise musí přijmout rozhodnutí o finanční opravě, tři měsíce od data slyšení (rozsudky ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, bod 95, a ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, bod 95). V souladu s čl. 100 odst. 5 nařízení č. 1083/2006 přijme Komise rozhodnutí o finanční opravě do šesti měsíců ode dne slyšení a pokud se slyšení neuskuteční, začíná šestiměsíční lhůta běžet dva měsíce po dni, kdy Komise odeslala dotčenému členskému státu pozvánku ke slyšení (rozsudky ze dne 4. září 2014, Španělsko

v. Komise, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, bod 96, a ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, bod 96). Tribunál rovněž uvedl, že v souladu s čl. 145 odst. 6 nařízení č. 1303/2013 přijme Komise rozhodnutí o finanční opravě do šesti měsíců ode dne slyšení nebo ode dne obdržení doplňujících informací, pokud členský stát souhlasil s tím, že tyto informace po slyšení předloží, přičemž pokud se slyšení neuskuteční, začíná šestiměsíční lhůta běžet dva měsíce po dni, kdy Komise odeslala dotčenému členskému státu pozvánku ke slyšení (rozsudky ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, bod 97, a ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, bod 97).

35 V tomto ohledu Tribunál v bodech 26 a 27 napadeného rozsudku upřesnil, že i když nařízení č. 1265/1999, kterým bylo změněno nařízení č. 1164/94, vstoupilo v platnost dne 1. ledna 2000, z čl. 108 druhého pododstavce nařízení č. 1083/2006 nicméně vyplývá, že jeho článek 100 je použitelný od 1. ledna 2007, a to i na programy předcházející období let 2007–2013. Tribunál uvedl, že toto je ostatně v souladu se zásadou, podle které se procesní normy použijí bezprostředně po svém vstupu v platnost (rozsudky ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, bod 98, a ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, bod 98). Tribunál rovněž uvedl, že pokud jde o článek 145 nařízení č. 1303/2013, použije se podle čl. 154 druhého pododstavce uvedeného nařízení s účinností od 1. ledna 2014 (rozsudky ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, bod 99, a ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, bod 99).

36 Zadruhé v bodě 28 napadeného rozsudku Tribunál připomněl, že Soudní dvůr rozhodl, že nedodržení těchto lhůt ze strany Komise představuje porušení podstatných formálních náležitostí, kterým se musí unijní soudy zabývat i bez návrhu (viz rozsudky Španělsko v. Komise, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, bod 103 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, bod 103 a citovaná judikatura).

37 V bodě 29 napadeného rozsudku Tribunál konstatoval, že v projednávaném případě se slyšení konalo dne 22. a 23. listopadu 2010 a Komise přijala sporné rozhodnutí dne 22. prosince 2011, čímž tento orgán nedodržel lhůtu šesti měsíců stanovenou v čl. 100 odst. 5 nařízení č. 1083/2006.

38 Tribunál v bodech 30 a 31 napadeného rozsudku uvedl, že předcházející závěr nemá vliv na vyjádření předložené Komisí v reakci na otázku, která ji byla položena ohledně důsledků, které je nutno vyvodit v projednávané věci z rozsudků Soudního dvora ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise (C-192/13 P, EU:C:2014:2156) a ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise (C-197/13 P, EU:C:2014:2157) vydaných v průběhu soudního řízení před Tribunálem. V uvedených vyjádřeních Komise uvedla, že tyto rozsudky Soudního dvora „formulují obecnou zásadu existence lhůty, která běží ode dne, kdy se konalo slyšení, aniž by se zabývaly smyslem a cílem sledovaným ustanovením, které určuje za začátek běhu lhůty (dies a quo) okamžik konání slyšení, ani možností případného přerušení běhu lhůty“. V této souvislosti Komise uvedla, že odůvodnění Soudního dvora uvedené Tribunálem v bodech 22 až 27 napadeného rozsudku platí pouze pro „obvyklý“ případ, kdy stanovisko dotčeného členského státu je konečné ke dni slyšení organizovaného Komisí, tedy za předpokladu, že má Komise k dispozici všechny argumenty a skutkové okolnosti, které dotyčný členský stát poskytl na podporu svého stanoviska, a je tedy schopna se vyjádřit. Je ovšem běžné, že se Komise na žádost a v zájmu dotčeného členského státu dohodne na pokračování dialogu i po slyšení, a v takovém případě je třeba vzít v úvahu, že pokračování dialogu mezi stranami přerušuje lhůtu stanovenou pro Komisi k přijetí jejího rozhodnutí a že lhůta začne běžet, až když je dialog dokončen.

39 Tribunál odmítl tuto argumentaci z následujících důvodů, které jsou uvedeny v bodech 32 až 36 napadeného rozsudku.

40 Zaprvé Komise sama připouští použitelnost *ratione temporis* čl. 100 odst. 5 nařízení č. 1083/2006 na daný případ.

41 Zadruhé, jak rovněž vyplývá z rozsudků ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise (C-192/13 P, EU:C:2014:2156) a ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise (C-197/13 P, EU:C:2014:2157), toto ustanovení jí obecně ukládá, aby přijala rozhodnutí o finanční opravě ve lhůtě šesti měsíců od slyšení uspořádaného s dotyčným členským státem. Toto ustanovení upravuje pouze jednu výjimku z tohoto pravidla, která by se uplatnila v případě, kdyby neproběhlo slyšení. Naproti tomu ustanovení nepředpokládá použití výjimky v případě, kdy si Komise a dotčený členský stát přejí pokračovat v dialogu i po slyšení. Odlišuje se tak od čl. 145 odst. 6 nařízení č. 1303/2013, který výslovně vyjímá případ uváděný Komisí, ale je použitelný až od 1. ledna 2014.

42 Zatřetí ze systematického výkladu dotčených ustanovení, který poskytl Soudní dvůr, jednoznačně vyplývá, že ačkoliv lhůta stanovená Komisi k vyjádření byla použitelnou právní úpravou několikrát změněna, unijní normotvůrce měl pokaždé v úmyslu stanovit Komisi přesnou lhůtu, neboť měl za to, že je jak v zájmu Unie, tak jejích členských států, aby byl konec řízení o finanční opravě předvídatelný, což předpokládá stanovení předem dané lhůty pro přijetí konečného rozhodnutí při současném ponechání Komisi dostatku času k přijetí uvedeného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, body 84 až 86 a 88, a ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, body 84 až 86 a 88).

43 Z těchto úvah vyplývá, že ačkoliv Komise a dotyčný členský stát souhlasí s tím, že budou pokračovat v dialogu i po slyšení, ke konečnému rozhodnutí o finanční opravě musí dojít do šesti měsíců od tohoto slyšení v každém případě, který spadá do časové působnosti (*ratione temporis*) čl. 100 odst. 5 nařízení č. 1083/2006, na rozdíl od případů, které spadají do časové působnosti čl. 145 odst. 6 nařízení č. 1303/2013.

44 Začtvrté z rozsudků ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise (C-192/13 P, EU:C:2014:2156, body 10 až 12) a ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise (C-197/13 P, EU:C:2014:2157, body 10 až 12) podle Tribunálu vyplývá, že dialog mezi stranami pokračoval i po slyšení v obou dotčených případech a že Komise přijala napadené rozhodnutí v těchto věcech ve lhůtě kratší než šest měsíců po skončení tohoto dialogu v jednom z případů, což jsou okolnosti, které by Soudní dvůr samozřejmě zohlednil, kdyby zamýšlel omezit rozsah výkladu přijatého v těchto rozsudcích.

45 V bodě 37 napadeného rozsudku Tribunál rozhodl, že vzhledem ke všem předchozím úvahám nebylo sporné rozhodnutí platně přijato, a v důsledku toho musí být zrušeno.

IV – Návrhová žádání účastníků řízení a řízení před Soudním dvorem

46 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadený rozsudek;

— vrátil věc Tribunálu, aby vydal konečné rozhodnutí, a

— uložil Španělskému království náhradu nákladů řízení.

47 Španělské království navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zamítl kasační opravný prostředek a

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

48 Rozhodnutím předsedy desátého senátu ze dne 27. ledna 2016 bylo povoleno Nizozemskému království vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání Španělského království.

V – Ke kasačnímu opravnému prostředku

49 Na podporu svého kasačního opravného prostředku Komise vznáší dva důvody vycházející z nesprávného právního posouzení, kterého se dopustil Tribunál, pokud jde o vymezení lhůty pro přijetí rozhodnutí o finanční opravě a určení povahy této lhůty, jakož i účinků vyplývajících z jejího nedodržení.

A – K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

1. Argumentace účastníků řízení

50 V rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku Komise tvrdí, že Tribunál nesprávně rozhodl, že tento orgán musí přijmout rozhodnutí o finanční opravě v určité lhůtě, jejíž délka je stanovena platnou právní úpravou ke dni, kdy se konalo slyšení Komise a dotčeného členského státu.

51 Tento důvod kasačního opravného prostředku se dělí na dvě části, protože Komise tvrdí, že Tribunál provedl nesprávné právní posouzení, když rozhodl, že článek 100 nařízení č. 1083/2006 byl použitelný v projednávaném případě, pokud jde o postup, který měl být dodržen – a zejména lhůtu, která měla být dodržena – pro rozhodnutí o finanční opravě, třebaže zaprvé ustanovením použitelným v projednávaném případě měl být čl. H odst. 2 přílohy II nařízení č. 1164/94 ve znění pozdějších změn a zadruhé příslušná unijní právní úprava nestanovila žádnou lhůtu pro přijetí rozhodnutí Komise o finanční opravě.

52 V první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku Komise vytýká Tribunálu, že nesprávně vyložil a použil přechodná ustanovení jednotlivých dotčených nařízení. Tribunál také podle ní pominul význam čl. 105 odst. 1 nařízení č. 1083/2006, ustanovení, z něhož vyplývá, že projekty spolufinancované v rámci režimu před přijetím nového základního nařízení v roce 2006 zůstávají plně podřízeny uvedenému režimu až do jejich ukončení, pokud jde o jejich pokračování nebo jejich změnu, včetně jejich úplného nebo částečného zrušení. Tribunál nesprávně vyložil ustanovení čl. 108 odst. 2 nařízení č. 1083/2006.

53 Podle Komise stanoví článek 105 nařízení č. 1083/2006, nadepsaný „Přechodná ustanovení“, časovou posloupnost legislativních aktů týkajících se Fondu soudržnosti. Z článku 108 tohoto nařízení, který se týká jeho vstupu v platnost, vyplývá, že se uvedené nařízení vztahuje pouze na spolufinancované projekty schválené v souladu s nově použitelnými pravidly v období 2007–2013. Cílem tohoto článku 108 bylo odložit použitelnost určitých ustanovení nové základní právní úpravy pro programy na období let 2007–2013 na pozdější den, a sice na den 1. ledna 2007, než je den vstupu v platnost těchto ustanovení, který byl stanoven na den 1. srpna 2006. Ustanovení nařízení č. 1083/2006, která jsou podle Komise použitelná ode dne vstupu v platnost tohoto nařízení, se týkají zejména programování, kdežto ustanovení použitelná až od 1. ledna 2007 se převážně týkají rozpočtové a finanční správy.

54 Tato zvláštní přechodná ustanovení se podle Komise vysvětlují tím, že základní akty týkající se Fondu soudržnosti odkazují různým způsobem na po sobě jdoucí programová období (2000–2006, 2007–2013, 2014–2020), která jsou spojena s finančním rámcem Unie. Tyto základní akty rovněž obsahují hmotněprávní a procesní pravidla týkající se programování, provádění a kontroly finančních příspěvků ze strany Unie v rámci politiky soudržnosti a tato pravidla tvoří pro každé období programování nedělitelný normativní celek.

55 Za těchto okolností Tribunál podle názoru Komise učinil v bodě 26 napadeného rozsudku chybný závěr, že podle čl. 108 druhého pododstavce nařízení č. 1083/2006 se článek 100 tohoto nařízení „použije ode dne 1. ledna 2007, a to i na programy předcházející období let 2007–2013“. V souladu s článkem 105 nařízení č. 1083/2006 totiž podle Komise procesním ustanovením použitelným *ratione*

temporis na opravu schváleného projektu v rámci období programování na roky 2000–2006, jak je tomu v daném případě, není čl. 100 odst. 5 uvedeného nařízení, ale čl. H odst. 2 přílohy II nařízení č. 1164/94 ve znění pozdějších změn.

56 V druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku Komise uvádí, že se znění článku 100 nařízení č. 1083/2006 liší od znění čl. H přílohy II nařízení č. 1164/94 ve znění pozdějších změn.

57 Podle odst. 5 tohoto článku 100 v případech, kdy Komise a členský stát nedosáhnou dohody, „přijme Komise rozhodnutí o finanční opravě do šesti měsíců ode dne slyšení".

58 Naproti tomu v souladu s čl. H odst. 2 přílohy II nařízení č. 1164/94 ve znění pozdějších změn ve španělské jazykové verzi, „pokud není po uplynutí lhůty stanovené Komisí dosaženo dohody, rozhodne Komise do tří měsíců [...]".

59 Posledně uvedené ustanovení nestanoví tedy podle Komise žádnou lhůtu, ve které musí Komise přijmout rozhodnutí, ale stanoví pouze lhůtu, ve které Komise a dotčený členský stát musí dosáhnout dohody. Neexistence lhůty pro účely přijetí konečného rozhodnutí o finanční opravě je potvrzen řadou rozhodnutí Soudního dvora, pokud jde o Evropský zemědělský orientační a záruční fond (FZOZF).

60 Tribunál se tudíž podle Komise dopustil nesprávného právního posouzení, když uvedl v bodě 22 napadeného rozsudku, že Komise měla povinnost přijmout rozhodnutí o finanční opravě ve stanovené lhůtě.

61 Španělské království je toho názoru, že druhá část první důvodu kasačního opravného prostředku je nepřípustná, vzhledem k tomu, že Komise neuvedla žádný právní argument pro to, že body 22 až 27 napadeného rozsudku obsahují nesprávné právní posouzení, ale omezila se na tvrzení, že nebyla povinna přijmout sporné rozhodnutí v určité lhůtě.

62 Podle tohoto členského státu je uvedená část v každém případě neopodstatněná.

63 Pokud jde o první část tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, tato je irelevantní, protože výrok napadeného rozsudku byl dostačujícím způsobem odůvodněn, ať už byla lhůta použitelná v projednávaném případě tři měsíce, jak stanoví čl. H odst. 2 přílohy II nařízení č. 1164/94 ve znění pozdějších změn, nebo šest měsíců, jak stanoví čl. 100 odst. 5 nařízení č. 1083/2006. Uvedená část důvodu kasačního opravného prostředku je podle uvedeného státu rovněž nepodložená.

2. Závěry Soudního dvora

64 Nejprve je třeba zkoumat druhou část prvního důvodu kasačního opravného prostředku týkajícího se nesprávného právního posouzení, kterého se měl dopustit Tribunál, když rozhodl, že od roku 2000 je Komise povinna dodržet určitou lhůtu, když přijímá rozhodnutí o finanční opravě ve věci strukturálních fondů. Následně bude případně zkoumána první část uvedeného důvodu kasačního opravného prostředku týkajícího se údajného porušení unijního práva Tribunálem, pokud jde o způsoby použití uvedené lhůty.

a) K druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku

i) K přípustnosti

65 Pokud jde o přípustnost druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba odmítnout námitku nepřípustnosti uplatněnou v tomto ohledu Španělským královstvím.

66 Z ustálené judikatury zajisté vyplývá, že kasační opravný prostředek musí přesným způsobem uvádět kritizované části rozsudku, jehož zrušení je požadováno, jakož i právní argumenty, kterými je tento návrh konkrétně podpořen (viz zejména rozsudky ze dne 4. července 2000, Bergaderm a Goupil v. Komise, C-352/98 P, EU:C:2000:361, bod 34; ze dne 6. března 2003, Interporc v. Komise, C-41/00 P, EU:C:2003:125, bod 15, jakož i ze dne 12. září 2006, Reynolds Tobacco a další v. Komise, C-131/03 P, EU:C:2006:541, bod 49).

67 Komise se však v projednávaném případě neomezuje na opakování nebo doslovné citování důvodů a argumentů, které přednesla Tribunálu, ale zpochybňuje před Soudním dvorem výklad nebo aplikaci unijního práva provedené Tribunálem v napadeném rozsudku.

68 Na podporu druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku totiž Komise uvádí, že Tribunál porušil unijní právo, když uvedl, že unijní právo stanoví lhůtu, kterou je tento orgán povinen dodržet, když provádí finanční opravu, a ve svém kasačním opravném prostředku Komise uvádí právní argumenty, o které se v této souvislosti opírá.

69 Z toho vyplývá, že druhá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku je přípustná.

ii) K věci samé

70 Pokud jde o opodstatněnost prvního důvodu kasačního opravného prostředku, tvrzeného v jeho druhé části, je třeba připomenout, že Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že třebaže unijní právní úprava platná do konce roku 1999 nestanoví lhůtu pro přijetí rozhodnutí Komise o finanční opravě, je naproti tomu taková zákonná lhůta stanovena unijní právní úpravou platnou od roku 2000 (viz rozsudky ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, body 75 až 82; ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise, C-197/13 P, EU:C:2014:2157,body75 à 82; ze dne 22. října 2014, Španělsko v. Komise, C-429/13 P, EU:C:2014:2310, bod 29; ze dne 4. prosince 2014, Španělsko v. Komise, C-513/13 P, nezveřejněný, EU:C:2014:2412, bod 36; ze dne 24. června 2015, Německo v. Komise, C-549/12 P a C-54/13 P, EU:C:2015:412, bod 81, jakož i ze dne 24. června 2015, Španělsko v. Komise, C-263/13 P, EU:C:2015:415, bod 50).

71 V rozsudcích ze dne 24. června 2015, Německo v. Komise (C-549/12 P a C-54/13 P, EU:C:2015:412, bod 96), a ze dne 24. června 2015, Španělsko v. Komise (C-263/13 P, EU:C:2015:415, bod 60), ostatně Soudní dvůr uvedenou judikaturu kvalifikoval jako „ustálenou“.

72 Tím, že Tribunál v bodě 22 napadeného rozsudku rozhodl, že přijetí rozhodnutí o finanční opravě Komisí v rámci Fondu soudržnosti podléhalo od roku 2000 určité lhůtě, se rozhodně nedopustil nesprávného právního posouzení, nýbrž pouze správně použil judikaturu Soudního dvora v této oblasti.

73 Za těchto okolností je třeba upřesnit, že argumenty předložené Komisí za účelem zpochybnění této judikatury nelze přijmout.

74 Zaprvé teze Komise, podle které závěr, že přijetí rozhodnutí o finanční opravě v oblasti strukturálních fondů podléhá od začátku roku 2000 zákonné lhůtě stanovené pro tento orgán, byl vyvrácen několika rozhodnutími Soudního dvora, postrádá pro účely posouzení formální správnosti takového rozhodnutí, jako je rozhodnutí dotčené v projednávaném případě, relevanci. Z těchto rozhodnutí údajně vyplývá, že Soudní dvůr odmítl argument předložený různými členskými státy, že v průběhu přijetí napadeného rozhodnutí tímto orgánem, Komise překročila lhůtu stanovenou pro tento účel.

75 Rozsudky ze dne 27. ledna 1988 Dánsko v. Komise (349/85, EU:C:1988:34, bod 19), ze dne 6. října 1993, Itálie v. Komise (C-55/91, EU:C:1993:832, bod 69), ze dne 4. července 1996, Řecko v. Komise (C-50/94, EU:C:1996:266, bod 6), a ze dne 22. dubna 1999, Nizozemí v. Komise (C-28/94,

EU:C:1999:191, bod 51), jichž se v této souvislosti dovolává Komise, se ovšem týkaly unijní právní úpravy v oblasti EZOZF, která tehdy neobsahovala žádné ustanovení, které by mohlo být považováno za srovnatelné s pravidly unijního práva, která Soudní dvůr přiměla k provedení zjištění uvedeného v předchozím bodě tohoto rozsudku.

76 Příslušná právní úprava v oblasti EZOZF ve věcech uváděných Komisí byla navíc platná již před rokem 2000, takže rozsudky Soudního dvora vydané v těchto věcech nemají žádný vliv na judikaturu, kterou se Komise snaží zpochybnit v tomto kasačním opravném prostředku.

77 Pokud jde o usnesení ze dne 22. ledna 2010, Řecko v. Komise (C-43/09 P, nezveřejněné, EU:C:2010:36) rovněž uplatněné Komisí, stačí poukázat na to, že ani nařízení č. 1386/2002, ani nařízení č. 1083/2006 nejsou použitelná *ratione temporis* ve věci, která je předmětem uvedeného usnesení.

78 Zadruhé je třeba konstatovat, že tvrzení Komise je založeno na španělské jazykové verzi znění čl. H odst. 2 přílohy II nařízení č. 1164/94 ve znění pozdějších změn, podle které se v něm stanovená lhůta tří měsíců vztahuje na neexistenci dohody mezi stranami.

79 Jak přitom Soudní dvůr uvedl v bodech 52 a 53 rozsudků ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise (C-192/13 P, EU:C:2014:2156) a ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise (C-197/13 P, EU:C:2014:2157), smysl uvedeného ustanovení se liší podle jazykových verzí tohoto ustanovení, protože z francouzské jazykové verze tohoto ustanovení vyplývá, že se v něm stanovená lhůta tří měsíců pojí k přijetí rozhodnutí o finanční opravě.

80 Soudní dvůr z toho v bodě 55 svých rozsudků vyvodil, že pro účely zajištění jednotného výkladu a použití téhož textu, jehož znění se v jednotlivých jazykových verzích liší, musí být dotčené ustanovení vykládáno nikoliv v závislosti na určité jazykové verzi, ale na kontextu a účelu právní úpravy, jejíž je součástí.

81 Soudní dvůr toto ustanovení vyložil rovněž podle systematické analýzy příslušné unijní právní úpravy v tom smyslu, že od roku 2000 je Komise povinna dodržovat zákonnou lhůtu pro přijetí rozhodnutí o finanční opravě (viz rozsudky ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, body 56 až 82, a ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, body 56 až 82).

82 Zatřetí si tvrzení Komise protiřečí.

83 Sám tento orgán totiž několikrát v minulosti zastával postoj diametrálně odlišný od postoje, který zastává v rámci tohoto kasačního opravného prostředku.

84 Jak již měl Soudní dvůr příležitost uvést v rozsudcích ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise (C-192/13 P, EU:C:2014:2156, bod 81) a ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise (C-197/13 P, EU:C:2014:2157, bod 81), článek 18 nařízení č. 1386/2002, v souladu s nímž Komise stanovila způsoby uplatňování nařízení č. 1164/94 ve znění pozdějších změn, nemůže být chápán jako článek potvrzující existenci zákonné lhůty pro účely přijetí rozhodnutí o finanční opravě.

85 Kromě toho, jak Soudní dvůr uvedl v bodě 83 těchto rozsudků, totožný výklad vyplývá ze znění použitého samotnou Komisí v jejím sdělení (2011) C 332/01 Evropskému parlamentu, Radě a Účetnímu dvoru – Roční účetní závěrka Evropské unie za rok 2010 (Úř. věst. C 332, s. 1), které na straně 63 o provádění finančních oprav v rámci politiky soudržnosti uvádí, že když „členský stát nesouhlasí s opravou, kterou požaduje nebo navrhuje Komise, po formálním kontradiktorním řízení s členským státem, jehož součástí je pozastavení plateb pro program, „[V] tomto případě, má Komise tři měsíce od data formálního slyšení s členským státem (šest měsíců u programů v období 2007–2013) na to, aby přijala formální rozhodnutí o finanční opravě a vydala příkaz k vrácení prostředků za účelem vymožení vyplacené částky od členského státu“.

86 S ohledem na předchozí úvahy musí být druhá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku zamítnuta jako neopodstatněná.

b) K první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku

87 První část prvního důvodu kasačního opravného prostředku se v zásadě týká toho, zda, jak to tvrdí Komise, čl. H odst. 2 přílohy II nařízení č. 1164/94 ve znění pozdějších změn, který byl použitelný od roku 2000 do roku 2006, upravoval postup použitelný *ratione temporis* na sporné rozhodnutí, takže Tribunál nesprávně použil článek 100 nařízení č. 1083/2006, jež nahradilo nařízení č. 1164/94 ve znění pozdějších změn.

88 V tomto ohledu je argumentace uvedená Komisí na podporu jejího kasačního opravného prostředku neopodstatněná.

89 Je třeba připomenout, že Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že z čl. 108 druhého pododstavce nařízení č. 1083/2006 vyplývá, že jeho článek 100 je použitelný od 1. ledna 2007, a to i na programy schválené před tímto dnem, které stále probíhají (viz rozsudky ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, bod 98, a ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, bod 98; ze dne 22 října 2014, Španělsko v. Komise, C-429/13 P, EU:C:2014:2310, bod 31; ze dne 4. prosince 2014, Španělsko v. Komise, C-513/13 P, nezveřejněný, EU:C:2014:2412, bod 45; ze dne 24. června 2015, Německo v. Komise, C-549/12 P a C-54/13 P, EU:C:2015:412, bod 84, a ze dne 24. června 2015, Španělsko v. Komise, C-263/13 P, EU:C:2015:415, bod 53).

90 V této souvislosti je třeba upřesnit, že znění čl. 108 druhého pododstavce uvedeného nařízení nenechává prostor pro pochybnosti, pokud jde o jeho smysl a dosah. V souladu s jeho první větou se ustanovení v něm uvedené použijí ode dne 1. srpna 2006 „pouze pro programy na období let 2007–2013“. Naproti tomu podle jeho druhé věty se „[O]statní články [se] použijí ode dne 1. ledna 2007“ bez dalšího upřesnění, a tedy obecně.

91 Mezi „ostatní články“ ve smyslu druhé věty čl. 108 druhého pododstavce nařízení č. 1083/2006 přitom náleží článek 100 tohoto nařízení, který se tedy jako takový použije ode dne 1. ledna 2007.

92 Takové použití uvedeného článku 100, nadepsaného „Řízení“, je odůvodněno o to více, že je v souladu se zásadou, podle které se procesní normy použijí bezprostředně po svém vstupu v platnost (viz zejména rozsudky ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, bod 98, a ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, bod 98).

93 V projednávaném případě ostatně z žádné okolnosti daného sporu nevyplývá, že nová právní norma byla použita na právní postavení vzniklé a s konečnou platností nabyté za platnosti předchozí právní úpravy. Komise naopak zahájila řízení o finanční opravě až po vstupu v platnost nařízení č. 1083/2006 a slyšení stran se dokonce konalo téměř za tři a půl roku ode dne použitelnosti článku 100 uvedeného nařízení.

94 Vzhledem k tomu, že Komise argumentuje článkem 105 odst. 1 nařízení č. 1083/2006, je třeba zdůraznit, že cílem tohoto ustanovení je stanovit přechodný režim pro Strukturální fondy, které byly schváleny na základě unijní právní úpravy platné do 31. prosince 2006, ale které pokračovaly i po tomto datu a k jejichž ukončení došlo až k pozdějšímu dni.

95 Stanovený přechodný režim se týká hmotněprávních pravidel použitelných v této souvislosti, jak ostatně vyplývá z použití výrazů „pomoc“ nebo „projekt“ uvedeného článku 100, stejně jako z obsahu jeho odstavců 2 a 3, a nikoliv procesně právních pravidel, pro která platí základní pravidlo uvedené v bodě 92 tohoto rozsudku.

96 Zmíněné přechodné ustanovení uvedené v čl. 105 nařízení č. 1083/2006 se proto nepoužije na procesní lhůtu, kterou je Komise povinna dodržet při přijímání rozhodnutí o finanční opravě na základě tohoto nařízení.

97 Ještě je třeba dodat, že jak z logického, tak praktického pohledu by nedávalo žádný smysl, aby byl článek 100 nařízení č. 1083/2006, který Komisi ukládá povinnost přijmout rozhodnutí o finanční opravě do šesti měsíců ode dne slyšení, použitelný již ode dne 1. ledna 2007, avšak pouze pro projekty probíhající v letech 2007–2013, jak to tvrdí Komise. U projektů probíhajících v letech 2007–2013 otázka finanční opravy vyvstává nikoli od roku 2007, ale až o několik let později při dokončování těchto projektů. Toto promlčení lhůty, které je upraveno v uvedeném článku 100 zmíněného nařízení, již od začátku roku 2007 se tedy užitečně uplatní pouze tehdy, když se tato právní norma vztahuje na projekt, který k tomuto datu již běží.

98 Za těchto okolností Tribunál neporušil unijní právo tím, že v bodě 29 napadeného rozsudku použil článek 100 odst. 5 nařízení č. 1083/2006.

99 V každém případě, i kdyby, jak uvádí Komise, neměla být v projednávaném případě použita ustanovení čl. 100 odst. 5 nařízení č. 1083/2006, ale ustanovení čl. H odst. 2 přílohy II pozměněného nařízení č. 1164/94 ve spojení s čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1386/2002, je nicméně zjevné, že zmíněný orgán nevyhověl požadavkům týkajícím se lhůty uvedeným ani v jednom z obou posledně uvedených ustanovení, když přijal napadené rozhodnutí.

100 Z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že čl. H odst. 2 přílohy II nařízení č. 1164/94 ve znění pozdějších změn ve spojení s čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1386/2002 stanoví, že pro přijetí rozhodnutí o finanční opravě musí Komise dodržet lhůtu tří měsíců ode dne slyšení (viz rozsudky ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, body 95 a 102, a ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, body 95 a 102).

101 První část prvního důvodu kasačního opravného prostředku musí být proto rovněž zamítnuta, a první důvod kasačního opravného prostředku je tedy v plném rozsahu neopodstatněný.

B – K druhému důvodu kasačního opravného prostředku

1. Argumentace účastníků řízení

102 V druhém důvodu kasačního opravného prostředku Komise tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že lhůta, která je tomuto orgánu uložena k přijetí rozhodnutí o finanční opravě, je pevná a její nedodržení představuje porušení podstatné formální náležitosti, jež způsobuje neplatnost rozhodnutí přijatého mimo tuto lhůtu.

103 Komise uvádí, že tento důvod uplatňuje pouze podpůrně pro případ, že by Soudní dvůr zamítl její hlavní důvod kasačního opravného prostředku z důvodu, že Komise měla přijmout sporné rozhodnutí ve lhůtě stanovené v čl. 100 odst. 5 nařízení č. 1083/2006, nebo z důvodu, že by Soudní dvůr souhlasil s výkladem Komise, podle kterého toto nařízení není použitelné *ratione temporis*, ale rozhodl by nicméně, že čl. H odst. 2 přílohy II nařízení č. 1164/94 ve znění pozdějších změn ukládá lhůtu pro účely přijetí rozhodnutí.

104 V každé z těchto dvou situací Komise zpochybňuje odůvodnění napadeného rozsudku, pokud jde o povahu lhůty uložené zmíněnému orgánu pro účely přijetí rozhodnutí o finanční opravě.

105 Podle Komise se body 28, 30, 31 a 33 až 36 napadeného rozsudku odchylují od „tradiční“ judikatury Soudního dvora, podle které Tribunál dříve postupoval. Komise v této souvislosti odkazuje na několik rozsudků Soudního dvora vydaných k otázkám spojeným s EZOZF, z nichž vyplývá, že neexistuje

žádná pevná lhůta pro přijetí rozhodnutí o finanční opravě. Takový přístup je podle Komise v souladu se základním účelem rozhodnutí o finanční opravě, který spočívá v ochraně finančních zájmů Unie, vzhledem k tomu, že Komise je povinna zajistit, že náklady vynaložené v této souvislosti jsou v souladu s unijním právem.

106 Skutečnost, že pro případ nedodržení této lhůty nebyl stanoven žádný postih, musí být vykládána v tom smyslu, že tato lhůta není závazná, ale pouze orientační.

107 Nedodržení lhůty tudíž nemá podle Komise dopad na legalitu jejího rozhodnutí, pokud členský stát neprokáže, že zpoždění, s nímž bylo toto rozhodnutí přijato, poškodilo jeho zájmy. Zpravidla k tomuto zpoždění dochází kvůli potřebě pokračovat v dialogu s dotčeným členským státem a z důvodu sdělování nových informací ze strany tohoto státu poté, co proběhlo slyšení, z čehož plyne, že zájmy členského státu jsou řádně zohledněny. Španělské království podle názoru Komise v projednávaném případě neprokázalo, proč mu nedodržení lhůty způsobilo škodu, a v každém případě nelze překročení lhůty považovat za nepřiměřené.

108 Komise proto dospěla k závěru, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že zrušil sporné rozhodnutí z důvodu, že jej Komise přijala po stanovené lhůtě.

109 Španělské království tvrdí, že druhý důvod kasačního opravného prostředku předložený Komisí musí být zamítnut jako neopodstatněný.

2. Závěry Soudního dvora

110 Pro účely rozhodnutí o opodstatněnosti tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, který Komise považuje za podpůrný, je třeba připomenout, že z důvodů totožných s těmi, které jsou uvedeny v bodech 74 až 76 tohoto rozsudku, argumentace, kterou se tento orgán snaží založit na rozsudcích ze dne 27. ledna 1988, Dánsko v. Komise (349/85, EU:C:1988:34, bod 19), ze dne 6. října 1993, Itálie v. Komise (C-55/91, EU:C:1993:832, bod 69), ze dne 4. července 1996, Řecko v. Komise (C-50/94, EU:C:1996:266, bod 6), a ze dne 22. dubna 1999, Nizozemí v. Komise, C-28/94, EU:C:1999:191, bod 51), postrádá relevanci.

111 Ve zbývající části je třeba konstatovat, že Tribunál v napadeném rozsudku aplikoval zásady na základě judikatury Soudního dvora, která vyplývá z rozsudků ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise (C-192/13 P, EU:C:2014:2156), a ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise (C-197/13 P, EU:C:2014:2157).

112 Tato judikatura Soudního dvora je založena nejen na analýze systému a účelu veškeré unijní právní úpravy týkající se strukturálních fondů (body 56 až 84 těchto rozsudků), ale také na dalších hlediscích jako je hospodárná a pečlivá správa jak rozpočtu Unie, tak členských států, jakož i na dodržování zásad řádné správy a loajální spolupráce mezi orgány a členskými státy (body 86 až 88 uvedených rozsudků). Soudní dvůr rovněž zdůraznil, že výklad, který v těchto rozsudcích učinil, nemůže vést k jakýmkoliv praktickým obtížím, protože ponechává Komisi dostatečnou dobu pro náležité přijetí jejího rozhodnutí (bod 85 stejných rozsudků).

113 Pokud jde konkrétně o postih Komise za nedodržení lhůty, která jí byla stanovena pro přijetí rozhodnutí o finanční opravě, Soudní dvůr rozhodl v bodě 102 rozsudků ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise (C-192/13 P, EU:C:2014:2156), a ze dne 4. září 2014, Španělsko v. Komise (C-197/13 P, EU:C:2014:2157), že na rozdíl od toho, co tvrdila Komise, je skutečnost, že relevantní právní úprava výslovně nestanoví, že v případě nedodržení lhůty stanovené pro přijetí rozhodnutí o finanční opravě již Komise takové rozhodnutí nemůže přijmout, irelevantní, jelikož stanovení lhůty, ve které musí být přijato rozhodnutí takové povahy, je samo o sobě dostatečné.

114 Soudní dvůr v bodě 103 těchto rozsudků dále uvedl, že nedodržení procesních pravidel týkajících se přijímání aktu zasahujícího do právního postavení je porušením podstatných formálních náležitostí, a unijnímu soudu přísluší, aby se jím zabýval i bez návrhu, a že skutečnost, že Komise nepřijala sporné rozhodnutí ve lhůtě stanovené unijním normotvůrcem, představuje porušení podstatných formálních náležitostí.

115 Tato judikatura byla od té doby několikrát potvrzena Soudním dvorem, jak zejména vyplývá z rozsudků ze dne 22. října 2014 Španělsko v. Komise (C-429/13 P, EU:C:2014:2310), ze dne 4. prosince 2014, Španělsko v. Komise (C-513/13 P, nezveřejněný, EU:C:2014:2412), ze dne 24. června 2015, Německo v. Komise, (C-549/12 P a C-54/13 P, EU:C:2015:412), a ze dne 24. června 2015 Španělsko v. Komise (C-263/13 P, EU:C:2015:415).

116 V této souvislosti je důležité uvést, že lhůta dotčená v projednávaném případě byla unijním normotvůrcem stanovena jasným a přesným způsobem a oproti tomu, co bylo stanoveno v nařízení č. 1303/2013, nařízení č. 1083/2006 nezohledňuje v tomto ohledu pokračování dialogu mezi stranami po slyšení.

117 V unii práva přitom přísluší jejím soudům, aby dbaly na dodržování takového obecného pravidla a případně samy z úřední povinnosti postihovaly každé jeho porušení. Zásada legality a zásada právní jistoty brání totiž tomu, aby lhůta stanovená nařízením Unie pro účely přijetí aktu zasahujícího do právního postavení byla považována za lhůtu mající pouze čistě orientační charakter a aby porušení takové lhůty nezpůsobovalo pro tvůrce aktu neplatnost tohoto aktu.

118 Za těchto okolností nelze Tribunálu vytýkat, že se dopustil nesprávného právního posouzení, když vycházel z ustálené judikatury Soudního dvora v této oblasti a zrušil sporné rozhodnutí kvůli porušení formálních náležitostí, z čehož plyne, že druhý důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut.

119 Vzhledem k tomu, že nelze uznat žádný z důvodů kasačního opravného prostředku Komise, je třeba kasační opravný prostředek v plném rozsahu zamítnout.

VI – K nákladům řízení

120 Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný.

121 Článek 138 tohoto jednacího řádu, který se na základě jeho čl. 184 odst. 1 použije na řízení o kasačním opravném prostředku, v odstavci 1 stanoví, že se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

122 Vzhledem k tomu, že Komise neměla ve věci úspěch a Španělské království požadovalo náhradu nákladů řízení, je důvodné uložit Komisi náhradu nákladů.

123 Článek 140 odst. 1 jednacího řádu, který se na základě jeho čl. 184 odst. 1 použije na řízení o kasačním opravném prostředku, stanoví, že členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení.

124 Nizozemské království tedy ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (desátý senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se zamítá.

2) Evropské komisi se ukládá náhrada nákladů řízení.

3) Nizozemské království ponese vlastní náklady řízení.

Podpisy.